

Kişinin halini hangi kitabı ciddiye alıp, hangisini buna göre yorumladığı belirler.

Falan kişi Kur'an'ı ciddiye alır ve *bilim kitaplarını* ona göre yorumlar. Diğeri *bilim kitaplarını* ciddiye alır ve Kur'an'ı ona göre yorumlar. Biri Kitab-ı Mukaddes'i ciddiye alır ve bilinen tüm delillere rağmen, yeryüzünün küre şeklinde olmadığına inanır, diğeri için Mısır Ölüler Kitabı, tüm bu *İbrahimi dinlerin* atasıdır ve aslında *asıl gerçek* odur, bir başkası Marx'ın yazılarını ciddiye alıp, tüm bu değerlerin *burjuva* değerleri olduğunu iddia eder ve bunların *sömürü düzeninin devamı için* bir tiyatro olduğunu düşünür.

Sen neyi ciddiye alıyorsun?

Bu soruyu kendime sorduğumda artık eskisi kadar net bir cevabım olmadığını görüyorum. İnsanların kitapları var ve bu kitaplar onlara *ölümsüzlük* vaadediyor. Bir şekilde ölümsüzlük. Müslüman dirilip cennete gideceğine inanıyor, diğeri *fikirlerinin yaşayacağına* öbürü *devrime* bir diğeri *insanlığın bir ferdi olarak yok olmayacağına...* falan. İnsana ölümsüzlük lazım çünkü ölüm en büyük yalnızlık.

Bu da benim kitabım mı? *Emin'in ölümsüzlük kitabı*.

Hayır, çünkü benim kimsenin tavuğunu, sistemini, tefsirini, *ebedi gerçeğini* yorumlayıp, *yanlış çıkarma* gayretim yok. Kendi kitabıma da, diğerleri kadar mesafeli bakıyorum. Bitirip, iki kapak arasında toplayıp, *işte bu da benim kitabım* diyemeyecek olmamın sebebi bu, zira konu, *yazma faaliyeti*, çıkan ürünün, sayfalar dolusu kelimenin, bunları yazarken duyulan hisse nazaran çok önemi yok.

Bugün bunu yazarım ve yarın başka bir şey.

O sebeple *meditasyon olarak yazı* bana daha ilginç geliyor. Belki yazarlar da, aslında bu gayretle yazdılar, dertleri geride kalanlara pusula bırakmak değildi, maksat yazma/anlatma faaliyetinin kendisiydi belki. Belki, diyorum, herkes için değil ama bazıları için herhalde.

Her akşam kızıma ufak da olsa bir mektup yazmaya çalışıyorum. O gün onu nasıl hatırladım, neler yapmayı özledim, o yanımda olsa neler yapardık tarzı birkaç cümle. Bunları 20 seneden önce onun okuma ihtimali zayıf, henüz 5 yaşında ve bu arada pek ilgileneneğini sanmam ve zaten belki de hiç fırsat olmayacak. Bununla beraber, bu yazı faaliyetinin beni rahatlattığını farkediyorum ve asıl anlamı da bu.

O sebeple, sanırım, eğer *bütün yorumların mihveri kitap* olarak ciddiye alacağım bir kitap yerine, *anın tecrübesini* tercih ederim. Hali. Değişip duran, dönüp duran, kişinin kalbiyle ve kendiyile doğru bir ilişki kurduğunda ortaya çıkan hali. Bu hale bakıp, diğer kitapları, *yüksek hakikatleri* yorumlamak daha uygun geliyor.

O hal bana hepsinin gelip geçici, insan eğlencesi lafazanlıklar olduğunu söylüyor mesela.